

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ο Δημήτρης Νικολαΐδης γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1919. Με τη Μικρασιατική Καταστροφή, οι γονείς του με τα τρία παιδιά πέρασαν στη Μυτιλήνη για οκτώ μήνες και στη συνέχεια εγκαταστάθηκαν στο Βύρωνα. Τέλειωσε το Δημοτικό στο Βύρωνα, το 7ο Γυμνάσιο Παγκρατίου και τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1943. Το 1936 έγινε μέλος της ΟΚΝΕ. Το 1941 εντάχθηκε στο ΕΑΜ σαν μέλος του ΚΚΕ και πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση. Πιάστηκε από την Ειδική Ασφάλεια, βασανίστηκε και κλείστηκε στις φυλακές Χατζηκώστα. Στην οδό Μέρλιν, που ήταν χώρος βασανιστηρίων, έπαθε ρήξη και των δύο πνευμόνων, πριν τον μεταφέρουν στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου. Βγήκε από το Χαϊδάρι στις 8/9/1944.

Συνδέθηκε με το Κόμμα και ανέλαβε γραμματέας της Οργάνωσης του ΕΑΜ Νέας Σμύρνης και στη συνέχεια ανέλαβε την καθοδήγηση της οργάνωσης του ευρύτερου τομέα του ΕΑΜ από του Μακρυγιάννη έως τη Βουλαγμένη.

Ξαναπιάστηκε από την κυβέρνηση του Ζέρβα το Μάρτη του 1946 και στάλθηκε στην Ικαρία. Όταν απολύθηκε, συνδέθηκε με την οργάνωση των δικηγόρων και ανέλαβε τη Γραμματεία της 12ης Αχτίδας του ΚΚΕ μέχρι το 1947. Το Μάη του 1948, ξαναπιάστηκε και εκποτίστηκε στην Ικαρία. Το 1949 μεταφέρθηκε στη Μακρόνησο. Απομονώθηκε στο «σύρμα», γιατί αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση, όπου και παρέμεινε μέχρι τις αρχές του 1951. Όταν διαλύθηκε το «σύρμα», τον μετέφεραν στο στρατόπεδο του Αϊ - Στράτη, απ' όπου και απολύθηκε το Φλεβάρη του 1952.

Όταν έφτασε στην Αθήνα, συνδέθηκε με το Κόμμα και ανέλαβε τη Γραμματεία της 3ης Αχτίδας. Με την επίσκεψη του Τίτο στην Αθήνα, πιάστηκε και κρατήθηκε στην απομόνωση της Ασφάλειας στην οδό Μπουμπουλίνας, επί έναν και πλέον μήνα. Το 1964, με εντολή του Κόμματος, πήρε μέρος και εκλέχτηκε δημοτικός σύμβουλος και στη συνέχεια πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Βύρωνα. Το 1967 ξαναπιάστηκε, μεταφέρθηκε στον Ιππόδρομο και από εκεί στη Γιούρα και κατέληξε στο Παρθένι Λέρου. Εκεί παρέμεινε μέχρι τον Οκτώβρη του 1969, οπότε αφέθηκε ελεύθερος.

Όταν ήρθε στην Αθήνα, με απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ, ανέλαβε γραμματέας του ΠΑΜ περιοχής Αττικής. Το Δεκέμβρη του 1977, πέθανε ο εκλεγείς δήμαρχος του Βύρωνα, αείμνηστος Θεόφιλος Φατσέας και το Δημοτικό Συμβούλιο, με εισήγηση του Κόμματος, τον εξέλεξε δήμαρχο Βύρωνα. Έκτοτε άσκησε το λειτουργήμα αυτό, διακόπτοντας την επαγγελματική άσκηση της δικηγορίας. Παρέδωσε τη δημοτική αρχή στον Νίκο Ρογκάκο στις 31 Δεκέμβρη του 1994. Συνέχισε μέχρι το τέλος να νοιάζεται για το Βύρωνα, τον κόσμο του, για το Κόμμα.

Ριζοσπάστης, 30 Ιούλη 1998

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ 1919-1998

Δημήτρης ή κατά το προσφιλές στους οικείους του, Μήτσος Νικολαΐδης.

Πραγματικά δεν μπορώ να φανταστώ αν υπάρχει κάποιο όριο για όσα θα μπορούσε να πει κάποιος γι' αυτή τη σημαντική και πολυδιάστατη Προσωπικότητα. Γι' αυτόν τον καταξιωμένο Επιστήμονα – Νομικό, τον αληθινό ιδεολόγο αγωνιστή και υπέρμαχο της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας. Γι' αυτόν τον κοινής αποδοχής οραματιστή Δήμαρχο και Αυτοδιοικητικό. Αλλά πάνω από όλα γι' αυτό τον υπέροχο Άνθρωπο.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι όσα υποκειμενικά λόγια, απλώς και μόνο από εκτίμηση στο πρόσωπό του, κι αν επιχειρήσεις να πεις, αυτά από μόνα τους αγγίζουν το όριο της απόλυτης αντικειμενικότητας. Μιλώντας εκ μέρους της οικογένειας του Αείμνηστου Μήτσου Νικολαΐδη, θεωρώ ότι δεν θα ωφελούσε να αναφερθώ στην επαγγελματική και την πολιτική του πορεία και σταδιοδρομία. Άλλωστε, όλοι όσοι συνεργάστηκαν μαζί του γνωρίζουν καλά την επιστημονική του κατάρτιση, την αποτελεσματικότητα και το υψηλό συναισθημα ευθύνης που τον χαρακτήριζε σε κάθε του απόφαση, σε κάθε του δράση.

Επί της ουσίας, αρχικά θα μπορούσα να αναφέρω, ότι τρία πράγματα υπήρχαν στην καρδιά του καθ' όλη την πορεία της ζωής του και αυτά μονοπωλούσαν το καθημερινό του ενδιαφέρον : η οικογένειά του, ο πολιτικός χώρος στον οποίο ανήκε, εννοώ βέβαια το χώρο της παραδοσιακής Αριστεράς, και «έσχατη, αλλά πάντα πρώτη στην καρδιά του» η αγαπημένη του Πόλη, ο Βύρωνας. Η Πόλη της καρδιάς του, την οποία υπηρέτησε με αξεπέραστο ήθος και μαχητικότητα από τη θέση του αιρετού Δημάρχου επί δεκαέξι συναπτά έτη. Στο σημείο αυτό, θα μου επιτρέψετε μια εντελώς προσωπική αναφορά, μια κατάθεση ψυχής αν θα θέλετε στον Μήτσο Νικολαΐδη. Στις 16 Αυγούστου του 1985 απεβίωσε αιφνιδίως ο Πατέρας μου, Ιωάννης Γεωργακάκης, και γαμπρός του Μήτσου του Νικολαΐδη. Η κόρη του και μητέρα μου, Καίτη, 38 ετών τότε, έμεινε χήρα, χωρίς αξιόλογα προσωπικά εισοδήματα και με 3 παιδιά ανήλικα: την αδελφή μου, Μαρία, 17 ετών τότε, εμένα 13 ετών και τον μικρότερο αδελφό μας, Χαράλαμπο, 9 ετών. Από εκείνη τη στιγμή, ο Παππούς μου, χωρίς καν να ερωτηθεί, χωρίς καν δεύτερη σκέψη, με απaráμιλλο δυναμισμό και αποφασιστικότητα ανέλαβε το δύσκολο ρόλο που του επιφύλαξε η μοίρα. Στα 66 του χρόνια τότε, με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό μετά από τις αλλεπάλληλες κακουχίες που είχε περάσει από την πολυετή εξορία και την ομολογουμένως ήδη δύσκολη και βεβαρημένη καθημερινότητά του,

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ 1919-1998

ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ ΠΑΤΕΡΑΣ. Να βοηθήσει και να σταθεί στο πλάι της χήρας κόρης του και από την άλλη να αναλάβει να μεγαλώσει τα τρία ανήλικα τότε εγγόνια του. Εκ του αποτελέσματος βέβαια αποδείχτηκε, ότι κατάφερε τελικά να ανταποκριθεί και σε αυτά του τα καθήκοντα επαρκώς και με απόλυτη επιτυχία, όπως συνέβαινε και με πατρίποτε καταπιανόταν.

Πραγματικά δεν είμαι σε θέση να μπω στην ψυχή και στην καρδιά των αδελφών μου, για να εκφέρω την άποψή τους. Εγώ προσωπικά νιώθω ευλογημένος που γαλουχήθηκα με τις αρχές, τις ανώτερες αξίες και τα ιδεώδη αυτού του σπουδαίου Ανθρώπου. Έρχονται στιγμές που νιώθω πραγματικά ότι αυτό που είμαι σήμερα, οι αρχές και οι αξίες που πρεσβεύω, ακόμα και η ίδια μου η επιβίωση, οφείλονται όλα στον Παππού μου.

Είχα την τύχη ή την ευτυχία καλύτερα, να είμαι πολύ κοντά του από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου. Σε ηλικία περίπου 6 ετών, θυμάμαι ντυμένος με το «μονιγκκόμερ» μου με έπαιρνε μαζί του και πηγαίναμε στο προσωπικό δικηγορικό του γραφείο επί της οδού Αιόλου αριθ. 100 τότε, γεγονός που προδίκιζε την μετέπειτα επαγγελματική μου πορεία. Ο ίδιος αποτέλεσε ίσως το σοβαρότερο λόγο για την σημερινή μου επαγγελματική ιδιότητα, δεδομένου ότι αποτέλεσε πρότυπο για εμένα.

Όλα αυτά τα χρόνια, μέχρι και την ενηλικίωσή μου, στάθηκε αληθινός δευτέρος Πατέρας για εμένα και τα αδέρφια μου.

Στη πορεία, μετά και την ενηλικίωσή μου, ήταν ο μέντοράς μου στην επαγγελματική μου σταδιοδρομία. Όταν τελείωσα το λύκειο, την 1η Σεπτεμβρίου του 1990, ξεκίνησα να εργάζομαι, ως συνεργάτης στο μετέπειτα Δικηγορικό του Γραφείο επί της οδού Δράκοντος 16 στην Καισαριανή. Δεδομένου ότι ήταν εν ενεργεία Δήμαρχος Βύρωνα, μοίραζε τον καθημερινό του χρόνο στη μέση, μεταξύ των δημαρχιακών του καθηκόντων και του δικηγορικού του γραφείου, ενώ παράλληλα αποτελούσε υπόδειγμα Συζύγου, Πατέρα και Παππού. Έκτοτε τον ζούσα σε καθημερινή βάση και ανδρώθηκα επαγγελματικά δίπλα του με ό,τι και όσα μπορεί να σημαίνει αυτό. Με τις παραινέσεις και τις συμβουλές του, αλλά και τις αυστηρές υποδείξεις του. Κυρίως όμως με τις ατελείωτες πολιτικού περιεχομένου συζητήσεις μας.

Δυστυχώς, στις 29 Ιουλίου του 1998, ο θεός αποφάσισε, ότι, μετά από τον πατέρα μου, Ιωάννη Γεωργακάκη, έπρεπε να πάρει κοντά του και να στερήσει από εμένα και την οικογένειά μου ακόμα έναν άγγελο επί γης, τον ΠΑΠΠΟΥ ΜΑΣ. Ο ίδιος όμως είχε ήδη φροντίσει να μας δώσει όλα τα απαραίτητα εφόδια για να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας.

Δεν είμαι σε θέση να πω ή να γράψω κάτι παραπάνω για τον ΠΑΤΕΡΑ-ΠΑΠΠΟΥ μου, κάθε παραπάνω σκέψη, κάθε λέξη πνίγεται στο συναίσθημα και την νοσταλγία της κάθε στιγμής δίπλα του. Ένα μεγάλο ευχαριστώ και ευγνωμοσύνη μόνο, γιατί χωρίς εκείνον δεν ξέρω ποια θα μπορούσε να ήταν η πορεία της ζωής μου. Εκεί που βρίσκεσαι σε σκεφτόμαστε, σε λατρεύουμε και σε ευγνωμονούμε όλοι, τα εγγόνια και η κόρη Σου.

*Εκ μέρους της Οικογένειας
του Αείμνηστου Δημάρχου Βύρωνα
Δημήτρη Νικολαΐδη*

*Ο εγγονός του
Δημήτρης Γεωργακάκης*

